

Jeg kritiserede Lovforslaget i en Afhandling, og derefter fremsatte jeg mine Forslag i den anden, den nylig af mig nævnte, Afhandling 3 Maanedes senere. Disse to Arbejder havde afbøde Berg læst, og i den ene af dem var der udtalt, at jeg for at kontrollere de Forslag, som jeg i det nævnte Foredrag havde fremsat, forsøgsvis paragraphvis havde udarbejdet et Lovforslag, som jeg imidlertid ikke — som jeg tror jeg skrev — af Bestendehed vilde aftrykke sammen med Foredraget. Dette havde altsaa Berg læst, og derefter henvendte han sig til mig og rettede den Anmodning til mig, om jeg vilde levere til ham dette paragraphvis ordnede Forslag, for at han derigennem kunde stille Endringsforslag til Regeringens Forslag og i det hele taget sætte sig i Bevægelse for at fremme denne Sag paa en Maade, der mere svarede til hans Ønsker, end Regeringens Forslag gjorde. Dette har jeg da gjort, og jeg vil bede bemærket, fordi det kunde have nogen Interesse at faa det slaet fast, eftersom man betegner dette Forslag snart som Bergs Forslag og snart som Bramsens Forslag, at hvad der findes i Lovforslagets § 1 og § 2 Nr. 1 — med Undtagelse af Lit. e. — fremdeles hvad der findes i §§ 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 og 13 er det, som jeg har overleveret afbøde Berg. Fremdeles har jeg om Arbejderraadet udtalt, at et saadant efter min Opfattelse burde oprettes, men jeg har ikke bestemt angivet Maaden, hvorpaa det burde sammensættes, men kun antydet, at man maatte kunde lade Medlemmerne til Arbejderraadet vælges i Analogi med Balget af Sø- og Handelsrettens Dommere, eller at det muligvis i Loven kunde bestemmes, at de tvende Formænd for Rigsdagens Afdelinger havde at vælge de paagældende Medlemmer af Arbejderraadet. Det vil herefter let ses, at hvad Berg har indlagt i Forslaget er: 1) Henlæggelse af de Ulykkestilfælde under Arbejdet, som Arbejdsgiverne ikke hæfte for, til de forenede Kommuner. 2) Sikring af de paagældende Arbejder udenfor Arbejdstiden; 3) Arbejderraadets Sammensætning og i det hele taget Forslagets Afnit II samt 4) den Tilføjeelse, der vil findes under § 2 Nr. 1 under Lit. e.

Paa denne Maade har jeg gjort Rede for, hvad der er mit Arbejde, og hvad der er den afbøde Mands Tanke, og jeg vil om denne Sag endnu kun sige, at jeg af forskellige Grunde, som jeg i mit Foredrag senere skal fremsøre, har ment at kunne slutte mig til C. Berg i de Tilføjelser, som han der har gjort, og at jeg i alt Fald kender hans Tankegang saa nøje, den Gang han gjorde disse Tilføjelser, at jeg allerede af den Grund

under denne Forhandling efter Evne vil søge at stille mig i hans Sted for hans Arbejdes Bedkommende.

Jeg skal derefter gøre Rede for Forskellighederne mellem Regeringens tidligere Forslag og mine Forslag samt begrunde disse sidste, og naar jeg bliver færdig dermed, skal jeg derefter omtale Bergs Tilføjelser og Begrundelse af disse.

Der finder i Regeringens Forslag, saaledes som det forelaa i 1890, en Deling Sted af Arbejderne, saaledes at en stor Del Arbejdere er indbefattet under Forsørgelsesloven, og en anden betydelig Del Arbejdere ikke kommet ind under Loven. Dette er nu overhovedet det vanskeligste Punkt ved en Lovgivning af denne Bestaendighed, derfor har man Erfaring fra andre Steder. Det er meget vanskeligt at foretage en Deling af Arbejderne saaledes, at den maa siges at være retfærdig, og at man, hvis den skulde blive sølt i enkelte Tilfælde som ikke værende retfærdig, dog angiver et fast Princip, som ligger til Grund for den Deling, Loven har tilvejebragt. Dette manglede i Virkeligheden fra først af i det af Regeringen forelaagte Forslag, og værre blev det, efterhaanden som Forslaget gik igennem Rigsdagens Afdeling. Man udtalte i Motiver og i Kommission, at det skulde være Virksomhedens Farlighed, der skulde være det afgørende, hvilket jo unægtelig er et Princip, og man talte i Motiverne tillige om „den moderne Arbejdsordning“ og „den moderne Industri“. Uagtet det saaledes var Virksomhedens Farlighed, man vilde lægge til Grund for Delingen imellem de forskellige Arbejdere, saa undtog man dog fra det oprindelige Forslag Søfart, som først kom med senere, og man medtog f. Eks. Landbrug, ja Havebrug, om hvilke det dog ingenlunde kan siges, at de kunne betragtes som farlige Virksomheder. Men over for disse Virksomheder, som man saaledes medtog, stode de udelukkede. Hele det egentlige Haandværk var udelukket, og det vilde virkelig ikke være muligt at give Haandværket fyldestgørende Forsikring, naar en Haandværker kom til Skade, hvorfor, naar en Havekarl var indbefattet, en Smeder, en Støberiarbejder, en Grovsmed, en Stenhugger skulde være udelukkede. Dette Misforhold bliver endnu mere iøjensaldende, naar man betænker, at de, der kom ind under Loven, bleve beskyttede i meget udstrakt Grad, de bleve forørgede uden Henhyn til det Ulykkestilfældes Bestaendighed, som maatte ramme dem. Ethvert Ulykkestilfælde, der ramte dem, var indbefattet, medens ethvert Ulykkestilfælde for dem, der